

KISS OTTÓ

A költő mosolya és más furcsaságok

(Alkalmi vers 1991. április 11-ére)

VERSÍRÓ

*Mondd, ki halott, ki pihen, hiszen itt ücsörögsz, figyeled, mint
írom e vers születő sorait, s azt mint kopogom le!?*

KÖLTŐ

*Csak megidézted, árama ring, kavarog körülötted
egykori lázas agyamnak. Látom, még fiatal vagy,
értelek, és ha tanácsra igényed volna, segíték.*

VERSÍRÓ

*Mit szólsz? – Végre ma vértelenül sikerült, mire vártunk:
tölteni áttetsző folyadékot szép poharunkba.
– És tocsogunk, sáros, zavaros most mégis a lé itt.*

KÖLTŐ

*Jaj, fiatal vagy! Tudd: az a víz bár tiszta lehet, de
párás és maszatos poharunk, mert azt soha ember
nem töröli, s nem mossa kezével, csak beletölti
olykor a langy folyadékot.*

*Megkérlek, ne tegyél fel
több ilyen ostoba kérdést! – Bár nincs már alakom, mert
széjjelesett az a földön, némi tapasztalatom van,
ezt ugye sejtéd; bízd hát rám a kezed, vezetem most
óvón!*

VERSÍRÓ

Kérni akartalak erre, de féltem, elunná.

KÖLTŐ

*Tedd ezután, amit illik ilyenkor: nagy figyelemmel
várd féltő szavamat, s majd úgy, a szerint cselekedjél!*

*Rakd dobozába a gépet, rakd a fehér lapokat most
mind a fiókba, s nézd, a szobád üvegablaka ásít,
less ki a fényre! – A vers bár ott sem szebb-igazabb, ám
mintha valódibb: árad a ritmus az emberözönből,
sok kicsi túsarkú versláb buja hexametert üt.*

VERSÍRÓ

*Nézz rám! Átalakult a figyelmem vasfegyelemmé,
hisz makacs arc az enyém; kérlek, ne akard, amit én nem.
Átnézhetsz rajtam, letekinthetsz vággyal a járdák
forgatagára, de óvatosan, ha lehet; befejezném
még ma e téged-idézőt. És ha nem engeded is meg,
én folytatni szeretném holnap, holnapután, mert
úgy lennél igazán te örökké vers közelében.*

KÖLTŐ

*Hagyd az örökkét, s hagyd a sohát, mert furcsa fogalmak,
túl bonyolultak hozzád! Ámde ha látni akarnád
őket, menj le a térre hamar, könnyű kezeiddel
megjeleníteni most azokat. Csak bökj le a földre, s
rajzoldál picit fekvő nyolcasokat be a porba!*

VERSÍRÓ

*Pillants rám röviden. Mondd, látsz-e reményt a szememben?
– Nem, hiszen az már elmenekült, az előbbi esély meg
kis darabokban ölembe esett...De miért mosolyogsz így?*

KÖLTŐ

*Érted mondom: még idejében hagyd el a verset,
mert ha te nem, hát ő biz megteszi – megcsal az egyszer.*

VERSÍRÓ

Nem, soha nem hagyom el, tudom, ő se hagy el soha engem.

KÖLTŐ

*Jót akarok, konok ember! Hallgass rám mielőbb, mert
újra-megint eltűnök hirtelenül, s ez a vers is.*

VERSÍRÓ

*Nincs igazad, hiszen itt vagy még és ömlik a szó... Most
meg hova tűntél?*